

Dosar nr. \_\_\_\_\_

**R O M Â N I A**  
**TRIBUNALUL BUCUREȘTI**  
**SECȚIA A VI-A CIVILĂ**  
**Decizia civilă nr. 3418/2020**  
**Ședința publică de la 29 Octombrie 2020**

Completul constituit din:  
PREȘEDINTE T\_\_\_\_ C\_\_\_\_ T\_\_\_\_-S\_\_\_\_  
Judecător R\_\_\_\_ M\_\_\_\_ N\_\_\_\_  
Grefier V\_\_\_\_ L\_\_\_\_ E\_\_\_\_

Pe rol se află pronunțarea asupra cererilor de apel formulate de apelanta reclamantă B\_\_\_\_ B\_\_\_\_ și de apelanta pârâtă A\_\_\_\_ A\_\_\_\_ A\_\_\_\_ A\_\_\_\_ A\_\_\_\_ A\_\_\_\_ S.A. împotriva sentinței civile nr. \_\_\_\_/02.12.2019 pronunțate de Judecătoria Sectorului 2 București, în dosarul nr. \_\_\_\_\_, având ca obiect acțiune în daune delictuale.

Dezbaterile pe fondul cauzei au avut loc la ședința publică din data de 22.10.2020, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Tribunalul având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea la data de 29.10.2020 când a decis următoarele:

**TRIBUNALUL**

Deliberând asupra apelului depus, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. \_\_\_\_/02.12.2019 pronunțată în dosarul nr. \_\_\_\_\_, Judecătoria Sectorului 2 București a admis în parte acțiunea precizată de reclamanta V\_\_\_\_ E\_\_\_\_ în contradictoriu cu pârâta A\_\_\_\_ A\_\_\_\_ - A\_\_\_\_ A\_\_\_\_ A\_\_\_\_ A\_\_\_\_ S.A., a obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 60.000 euro cu titlu de daune morale și 1428,9 lei reprezentând despăgubiri materiale, precum și la plata penalităților de întârziere în cuantum de 0,2 % pe zi de întârziere, calculate la aceste sume, începând cu a 11-a zi de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la data achitării efective, a obligat pârâta la plata către reclamantă a cheltuielilor de judecată în cuantum de 4760 lei, a respins în rest acțiunea, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța aceasta soluție, prima instanță a reținut următoarele:

Prin ordonanța de începere a urmăririi penale din 30 iulie 2016 s-a dispus începerea urmăririi penale privind săvârșirea infracțiunilor de ucidere din culpă și vătămare corporală din culpă, prevăzute de art. 192Cod penal și art. 196Cod penal, constând în aceea că la data de 30.07.2016 numitul M\_\_\_\_ G\_\_\_\_ a condus autoturismul marca Dacia L\_\_\_\_ cu nr. de înmatriculare \_\_\_\_\_, pe sensul de mers Ploiești către B\_\_\_\_ și, la km.111+370m, a provocat un accident de circulație rezultând decesul său și vătămarea corporală a numitei B\_\_\_\_ B\_\_\_\_, pasager în autoturism.

Din procesul-verbal de cercetare la fața locului întocmit în dosarul penal nr.630/P/2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria S\_\_\_\_\_ s-a reținut că accidentul s-a produs pe un sector de drum în curbă la stânga având montate indicatoare rutiere cu panouri succesive pentru curbe deosebit de periculoase, rampă, având două benzi de circulație pe sensul de mers Ploiești către B\_\_\_\_\_ și o bandă de circulație pe celălalt sens de mers, în condiții de ploaie torențială, carosabil acoperit cu apă, cer noros, autoturismul fiind identificat în afara sensului de deplasare B\_\_\_\_\_ către Ploiești, la o diferență de nivel de 12,70m, poziționat perpendicular față de axul drumului, orientat cu fața către râul Prahova, având partea lateral dreapta față și partea lateral stânga spate fixate în câte un arbore fiecare, compartimentul motor se afla suspendat la un metru față de pământ, iar în proximitatea acestuia au fost găsiți 5 separatori din beton și 5 separatori din material plastic care delimitau benzile de circulație.

Conducătorul autoturismului, M\_\_\_\_\_ G\_\_\_\_\_, a fost transportat la Spitalul Județean de Urgență Ploiești, unde, la orele 19:45, a decedat din cauza vătămarilor corporale.

Reclamanta B\_\_\_\_\_ B\_\_\_\_\_, pasager în autoturismul marca Dacia L\_\_\_\_, a fost transportată cu ambulanța la Spitalul Județean de Urgență Ploiești, unde i s-a stabilit diagnosticul policontuzionat prin accident rutier, traumatism cranio cerebral grav, comă GCS 6 (M4, O1, V1), hematom intracerebral drept, hematom subdural stâng, multiple traiecte de fractură la nivel craniu, traumatism toracic cu fracturi costale, cu deplasare arcuri costale 8, 9.

Din declarația martorului ocular S\_\_\_\_\_ L\_\_\_\_, declarație dată la data de 01.08.2016 în fața organelor de cercetare penală, martor care se deplasa cu autoturismul cu nr. de înmatriculare \_\_\_\_\_ pe D\_\_\_\_\_ în spatele autoturismului marca Dacia L\_\_\_\_ condus de M\_\_\_\_\_ G\_\_\_\_\_, acesta din urmă a pierdut controlul asupra direcției de deplasare, a derapat, a intrat pe sensul opus de mers, lovind parapetii din plastic și beton și căzând în gol, în prăpastie, fără să fi fost șocat sau acroșat de vreun alt autoturism.

La data producerii accidentului rutier, autoturismul marca Dacia L\_\_\_\_ cu nr. de înmatriculare \_\_\_\_\_, proprietatea \_\_\_\_\_, era asigurat pentru răspundere civilă obligatorie la pârâta A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ S.A., conform poliței \_\_\_\_\_/01/TO/XZ nr. \_\_\_\_\_.

Prin ordonanța din 05.10.2017 emisă în dosarul nr.630/P/2016 de Parchetul de pe lângă Judecătoria S\_\_\_\_\_ s-a dispus clasarea cauzei pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă față de numitul M\_\_\_\_\_ G\_\_\_\_\_, în ceea ce privește decesul său, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală, fiind vorba despre o autoaccidentare și clasarea cauzei pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prevăzută și pedepsită de art. 196 alin.2 și 3 din Codul penal față de numitul M\_\_\_\_\_ G\_\_\_\_\_, în ceea ce privește victima B\_\_\_\_\_ B\_\_\_\_\_, întrucât a intervenit decesul făptuitorului.

Cu privire la leziunile traumatice suferite de reclamantă în urma accidentului rutier, instanța a reținut că aceasta a fost internată în perioada 30.07-02.08.2016 la Spitalul Județean de Urgență Ploiești, de unde a fost transferată la Spitalul Clinic Județean de Urgență B\_\_\_\_\_, în perioada 02.08.-19.08.2016, unde a fost reinternată în perioadele 25.10-11.11.2016, 06.12-13.12.2016 în vederea efectuării de investigații medicale și tratamente pentru recuperare posttraumatism.

Pentru supravegherea medicală și continuarea tratamentului în vederea recuperării posttraumatism, reclamanta a urmat un program zilnic de recuperare la \_\_\_\_\_ Nursing SRL București în perioada 22.08.-17.10.2016, pe parcursul căruia evoluția medicală postantibioterapie a reclamantei a necesitat internarea medicală la Spitalul M\_\_\_\_\_ Bals, în perioada 04.10 -13.10.2016.

De asemenea, în vederea recuperării și tratamentului afecțiunilor medicale de care suferă, reclamanta a fost internată în perioadele 19.06.-03.07.2018 și 24.10.-06.\_\_\_\_\_ la Institutul N\_\_\_\_\_ de Gerontologie și Geriatrie A\_\_ Aslan București.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2799/E/25.10.2019, având în vedere gravitatea inițială a leziunilor traumatice suferite și a complicațiilor apărute în evoluția lor – pareză nerv VII periferică dreaptă, enterocolită acută postantibioterapie, pneumonie cu pleurezie dreaptă, tromboză venoasă femurală bilateral cu trombi intraventricular drept și tromboză aorto-pulmonară bilateral, cu infarct pulmonar lob superior drept și legătura de cauzalitate între acestea și accidentul rutier din data de 30.07.2016, s-a concluzionat că reclamanta a necesitat 180 zile de îngrijiri medicale.

Totodată, s-a reținut leziunile traumatice suferite – hematom subdural, hemoragie subarahnoidiană, hematom intraparenchimal cerebral, contuzie cerebrală gravă, fracturi multiple de boltă și bază craniană, fracturi costale stângi, i-au pus reclamantei viața în primejdie, însă nu a rămas cu infirmități posttraumatice ori cu prejudiciu estetic grav și permanent.

De asemenea, a fost identificată și evidențiată patologia asociată a reclamantei, fără legătură de cauzalitate cu evenimentul traumatic din data de 30.07.2016, respectiv afecțiunile coloanei vertebrale lombaracrate, afecțiunile degenerative ale articulațiilor șoldului și genunchilor, vene varicoase ale extremităților inferioare, insuficiență tricuspidiană, degenerescență grasă a ficatului, insuficiență renală cronică, gastrită, blefarită cronică ambii ochi, cataractă incipientă, hipertensiune arterială esențială.

În drept, potrivit art. 1349 din Codul civil, orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde pentru toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral.

În conformitate cu prevederile art. 1357 din Codul civil, cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare, iar autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.

Prin urmare, din cuprinsul prevederilor legale menționate mai sus reiese că pentru angajarea răspunderii civile delictuale, ca sancțiune civilă cu caracter reparator, ce ia naștere din momentul în care cu intenție, din neglijență sau din imprudență s-a comis o faptă care a cauzat un prejudiciu material și/sau moral alte persoane, este necesară întrunirea a patru condiții, respectiv existența unei fapte ilicite, existența unui prejudiciu material și/sau moral, existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul.

Prima condiție pentru angajarea răspunderii delictuale pentru fapta proprie presupune comiterea unei fapte ilicite, care constă în acțiunea ori inacțiunea prin care, încălcându-se normele de drept obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv sau chiar interesului ce aparține unei persoane.

Procesul-verbal de cercetare la fața locului din data de 30.07.2016 și declarația martorului S\_\_\_\_\_ C\_\_\_\_\_ L\_\_\_\_\_ în dosarul penal nr. 630/P/2016 probează existența faptei ilicite constând în aceea că conducătorul auto al autoturismului asigurat RCA la pârâtă, M\_\_\_\_\_ G\_\_\_\_\_, nu a adaptat viteza la condițiile de drum și a cauzat prin aceasta un accident rutier soldat cu decesul său și cu vătămarea corporală gravă a reclamantei.

Din raportului de expertiză medico-legală nr. 2799/E/25.10.2019 rezultă că leziunile traumatice cauzate reclamantei ca urmare a faptei ilicite au necesitat 180 de zile de îngrijiri medicale, au pus în pericol viața reclamantei, fără însă să cauzeze infirmități posttraumatice ori prejudicii estetice grave și permanente.

În privința vinovăției autorului faptei ilicite, instanța a reținut că M\_\_\_\_\_ G\_\_\_\_\_ a săvârșit fapta ilicită în condițiile culpei cu prevedere prevăzute de art. 16 alin. 3 teza I-a din Codul civil, având în vedere că acesta nu a respectat regulile de circulație referitoare la limitarea vitezei de circulație și la adaptarea acesteia la condițiile de drum.

Între fapta ilicită săvârșită și suferințele fizice și psihice suportate de reclamantă există un raport de cauzalitate direct și evident, dat fiind faptul că urmare a acțiunii acestuia s-a provocat un prejudiciu pentru reclamantă.

Cu privire la persoana ținută la repararea prejudiciului încercat de reclamantă, sunt incidente dispozițiile art. 1 alin.1 din Normele ASF nr.23/2014 în vigoare la data producerii evenimentului rutier, care prevăd că în conformitate cu prevederile art. 49 din Legea nr. 136/1995 privind asigurarea și reabilitările în România, cu modificările și completările ulterioare, asigurătorii care practică asigurarea obligatorie de răspundere civilă a vehiculelor pe teritoriul României acordă despăgubiri pentru prejudiciile produse prin accidente de vehicule, de care asigurătorii răspund delictual față de terțe persoane.

Conform art. 26 alin.1 din actul și act normativ, asigurătorul RCA are obligația de a despăgubi partea prejudiciată pentru prejudiciile suferite în urma accidentului produs prin intermediul vehiculului asigurat, potrivit pretențiilor formulate în cererea de despăgubire, dovedite prin orice mijloc de probă. Fără a se depăși limitele de despăgubire prevăzute în contractul de asigurare RCA, în condițiile în care evenimentul asigurat s-a produs în perioada de valabilitate a poliței de asigurare RCA, se acordă despăgubiri în formă bănească pentru: a) vătămări corporale sau deces, inclusiv pentru prejudicii fără caracter patrimonial; b) pagube materiale; (...); d) cheltuieli de judecată efectuate de către persoana păgubită.

Totodată, dispozițiile art. 50 prevăd că la stabilirea despăgubirilor în cazul vătămării corporale sau al decesului unor persoane, se au în vedere în caz de vătămare corporală, între altele, și daunele morale, în conformitate cu legislația și jurisprudența din România.

Fiind necontestat în speță, din probele administrate, că reclamanta a suferit traumele și leziunile consemnate în actele medicale și medico-legale și relatate de martorii ascultați în cauză, fiind dovedită existența faptei ilicite și culpa conducătorului autoturismului pentru care pârâta este ținut să răspundă, instanța a reținut îndeplinirea în cauză a condițiilor răspunderii civile prevăzute de art. 1349 și art. 1357 din Codul civil sub aspectul faptei ilicite, a prejudiciului, legăturii de cauzalitate între faptă și prejudiciu și a vinovăției autorului faptei ilicite, nefiind incidentă vreuna din cauzele exoneratoare de răspundere civilă.

La aprecierea pretenției constând în daune morale, instanța a avut în vedere că, deși reclamanta avea la data producerii accidentului **vârsta de 71 ani, aceasta avea un stil de viață activ, călătoria frecvent în străinătate, avea deplină autonomie funcțională, capacitate de autoîngrijire și de deplasare, accidentul rutier punându-o nu doar în imposibilitatea de a-și mai relua vreodată stilul de viață anterior, ci și într-un raport de dependență fizică totală de îngrijirea acordată de terțe persoane**, prin imposibilitatea de autoîngrijire, fiindu-i necesară și în prezent asistarea la activități zilnice ce implică un minim efort fizic, astfel cum rezultă din declarațiile martorilor audiați în cauză. Pe lângă suferința și durerea resimțite ca urmare a traumatismelor suferite și a modificării tuturor coordonatelor vieții cotidiene, instanța a reținut că victima accidentului a fost spitalizată timp de aproximativ 3 luni ulterior accidentului, iar timp de 6 luni a suportat consecințele nefaste în plan fizic, social și emoțional ale faptei ilicite și culpabile cauzatoare de prejudicii,

Aceste suferințe s-au repercutat asupra drepturilor victimei la integritate corporală și sănătate fizică și psihică, la dreptul de a desfășura activități sociale, familiale și de agrement potrivit aptitudinilor fizice, cognitive și afective corespunzătoare vârstei sale și preocupărilor pe care le avea reclamanta înainte de accidentul rutier, astfel cum au fost dovedite de martorii ascultați în cauză, planșele foto anterioare și ulterioare accidentului.

Atingerea acestor drepturi a cauzat titularului lor un prejudiciu moral a cărui dezdăunare se realizează prin acordarea cu titlu de compensație a suferințelor încercate, în măsură să ofere persoanei prejudiciate, în mod justificat, o satisfacție pecuniară, astfel încât încălcarea dreptului titularului să nu rămână în afara protecției juridice a drepturilor lezate.

Cu privire la daunele morale cauzate fiind natura prejudiciului care le generează, instanța a reținut că nu există criterii precise pentru cuantificarea lor, respectiv că problema stabilirii despăgubirilor morale nu trebuie privită ca o cuantificare economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale cum este, în speță, suferința psihică încercată de reclamantă, ci ca o evaluare complexă a aspectelor în care vătămările produse se exteriorizează.

Deși stabilirea quantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare, instanța trebuie să aibă în vedere o \_\_\_\_\_ criterii, cum ar fi: consecințele negative suferite de cel în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

Totodată, instanța trebuie să stabilească un anumit echilibru între prejudiciul moral suferit și despăgubirile acordate, în măsură să permită celui prejudiciat anumite avantaje care să atenueze suferințele morale, fără a se ajunge însă în situația îmbogățirii fără just temeii.

Principiul ce se degajă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia daunelor morale, pe care instanțele naționale sunt obligate să îl aplice, este acela al statuării în echitate asupra despăgubirii acordate victimei, în raport de circumstanțele particulare ale fiecărui caz în parte. De asemenea, conform aceleiași jurisprudențe, despăgubirile acordate trebuie să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate cu

dauna suferită, sens în care a fost consacrat principiul proporționalității daunei cu despăgubirea acordată.

Suma de bani acordată cu titlu de daune morale nu trebuie să devină o sursă de îmbogățire pentru victimă, dar nici să aibă numai un caracter pur simbolic, ci ea trebuie să reprezinte doar atât cât este necesar pentru a-i ușura ori compensa, în măsura posibilă, suferințele pe care le-a îndurat.

În speță, la stabilirea întinderii despăgubirii acordate, instanța s-a raportat, în principal, la consecințele suportate de reclamantă urmare a accidentului rutier produs la data de 30.07.2016, care i-a produs leziuni traumatice ce au necesitat 180 zile de îngrijiri medicale, i-au pus în pericol viața, cu consecința restrângerii semnificative a vieții sociale și dependenței exclusive pentru o perioadă lungă de timp de îngrijirea unor terțe persoane. De asemenea, instanța a avut în vedere intensitatea cu care au fost percepute de reclamantă consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, reflectată și în împrejurarea că reclamanta nu își amintește nici în prezent nimic despre accidentul rutier, astfel cum a arătat martorul M\_\_\_\_\_ E\_\_\_\_\_.

Având în vedere considerentele din precedent, **instanța a apreciat că o despăgubire în cuantum de 60.000 euro pentru daunele morale suferite este de natură să asigure o satisfacție echitabilă**, deoarece de altă parte nu le deturneză de la scopul și finalitatea prevăzute de lege și nu constituie astfel un folos material injust, fără justificare causală în prejudiciul suferit și consecințele acestuia, păstrând un raport rezonabil de proporționalitate cu dauna suferită, în scopul asigurării unei juste compensații a suferințelor pe care reclamanta le-a îndurat, urmând a respinge cererea principală, pentru restul pretențiilor precizate.

Cu privire la despăgubirile materiale reținse prin acțiune, având în vedere bonurile fiscale depuse la filele 45-46 alei din care rezultă achiziționarea tratamentului medicamentos prescris reclamantei prin scrisorile medicale anexate cererii, perioada efectuării acestor cheltuieli, respectiv 01.01.\_\_\_\_\_18, faptul că bonurile fiscale nu sunt utilizate în scopuri care să impună obligatoriu înscrierea identității/C\_\_-ului cumpărătorului pe bonul emis de aparatul de marcat fiscal, instanța a apreciat că se poate reține prezumția simplă că aceste cheltuieli au fost efectuate de reclamantă în scopul ameliorării stării de sănătate în strânsă legătură cauză cu accidentul rutier a cărui victimă a fost, iar o astfel de prezumție nu eludează interdicțiile art. 309 din Codul de procedură civilă, nefiind vorba de un act juridic cu o valoare mai mare de 250 lei, ci despre faptul vecin și conex că o cheltuială (al cărui cuantum a fost dovedit prin înscrieri) a fost efectuată pentru ameliorarea stării de sănătate în legătură cu faptul generator de drepturi (vătămarea cauzată prin accident).

Prin urmare, în temeiul art. 50 din Norma nr.23/2014 și a dispozițiilor art. 1349, 1385 alin.1, 1387 alin.1 din Codul civil, reclamanta este îndreptățită și la primirea unei despăgubiri civile în cuantum de 1428,9 lei care să reprezinte o reparație a prejudiciului material încercat prin cheltuielile efectuate cu achiziționarea medicamentelor necesare în vederea restabilirii stării de sănătate, pentru diferența necompensată din prețul acestora.

În privința penalităților de întârziere pentru daunele acordate, instanța a avut în vedere că legea nu prevede obligația asigurătorului de a plăti daunele morale solicitate de către persoana vătămată în urma producerii unui accident de circulație, la nivelul

pretențiilor acesteia și la momentul solicitării lor. În situația în care între asigurător și persoana vătămată nu se încheie o tranzacție prin care să se stabilească, prin acordul de voințe al părților, o sumă certă, cu titlu de despăgubire, în vederea acoperii reparării prejudiciului produs, nu se poate considera că asigurătorul nu și-a îndeplinit obligația de a plăti despăgubirile convenite persoanei vătămate.

În această situație, cuantificarea prejudiciului moral și material va fi realizată de instanța de judecată, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești, până la acest moment despăgubirea neavând caracter cert, lichid și exigibil, astfel încât să fie purtătoare de penalități de întârziere.

Sanctiunea penalității de întârziere pentru neplata daunelor morale, evaluate și acordate de instanță, nu poate decât să urmeze unei hotărâri judecătorești definitive, deoarece penalitatea însăși reprezintă un accesoriu al debitului principal stabilit cu titlu de despăgubire, prin aceeași hotărâre judecătorească.

În consecință, având în vedere dispozițiile art. 37 alin.4 din Norma nr.23/2014, potrivit cărora despăgubirea se plătește de către asigurătorul RCA în maximum 10 zile de la data la care asigurătorul a primit o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la suma de despăgubire pe care este obligat să plătească, a obligat pârâta la plata penalităților de întârziere în cuantum de 0,2 % pe zi de întârziere, calculate la suma de 60.000 euro și 1428,9 lei reprezentând debit principal începând cu a 11-a zi de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la data plății efective a acestor sume.

De asemenea, față de soluția pronunțată în cauză și cheltuielile de judecată necesare, proporționale și dovedite în cauză de reclamantă, în temeiul art. 453 alin.1 din Codul de procedură civilă, a obligat pârâta și la plata onorariului de avocat în cuantum de 4760 lei, al cărui cuantum, prin raportare la valoarea cauzei și la activitatea efectiv desfășurată de avocat, constând în contactarea acțiunii și a răspunsului la întâmpinare, reprezentarea ori asistarea reclamantei la cele două termene de judecată acordate în cauză, multiplicarea și depunerea dosarului cauzei a dosarului penal, participarea la administrarea probatoriului, luarea cuvântului în dezbateri și formularea concluziilor scrise nu este vădit disproporționată, astfel cum prevede art. 451 alin.2 din Codul de procedură civilă, pentru a fi cenzurată de instanța de judecată.

Totodată nu poate fi reținută nici apărarea pârâtei în sensul incidenței art. 454 din Codul de procedură civilă privind exonerarea pârâtei de la plata cheltuielilor de judecată, din întâmpinarea depusă în cauză, prin care pârâta și-a exprimat poziția procesuală cu privire la cererea reclamantei, nerezultând achiesarea totală la pretențiile reclamantei, ci doar recunoașterea condiționată a dreptului de desdăunare a acesteia, împrejurări care nu înlătură culpa procesuală a pârâtei.

Împotriva acestei sentințe, reclamanta B\_\_\_\_\_ B\_\_\_\_\_ a formulat, la data de 06.02.2020, cerere de apel, prin care a solicitat schimbarea, în parte, a sentinței apelate, în sensul admiterii, în tot, a capătului de cerere având ca obiect obligarea pârâtei la plata sumei de \_\_\_\_\_ euro reprezentând despăgubiri pentru daunele morale provocate reclamantei.

În motivarea cererii de chemare în judecată, apelanta – reclamantă a arătat, în esență, că prima instanță nu a stabilit cuantumul daunelor morale într-o manieră rezonabilă prin raportare la traumele fizice și morale suferite de aceasta.

A mai susținut apelanta – reclamantă și că media despăgubirilor pentru daune morale acordate de instanțele judecătorești din România este superioară cuantumului despăgubirilor acordate de către prima instanță.

În drept, cererea de apel a fost întemeiată pe disp. art. 470C.proc.civ.

La data de 30.01.2020, apelanta – pârâtă Societatea A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ – A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ a formulat cerere de apel, prin care a solicitat schimbarea, în parte, a sentinței apelate, în sensul diminuării daunelor morale acordate de prima instanță reclamantei.

În motivarea cererii de apel, apelanta – pârâtă a arătat, în esență, că suma acordată cu titlu de daune morale nu întrunește condiția rezonabilității în scopul preîntâmpinării incidenței îmbogățirii fără justă cauză.

În drept, cererea de apel a fost întemeiată pe disp. art. 466 și urm. C.proc.civ.

Prin întâmpinarea formulată la data de 24.06.2020, apelanta – pârâtă Societatea A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ – A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ a solicitat respingerea cererii de apel formulate de apelanta - reclamantă, ca neîntemeiată.

În motivarea întâmpinării, apelanta – pârâtă a arătat, în esență, că daunele morale solicitate de apelanta – reclamantă sunt disproporționate în raport cu scopul pentru care au fost recunoscute de legiuitor și cu suferința pretinsă.

De asemenea, apelanta – pârâtă a susținut și că daunele solicitate sunt excesive prin raportare la criteriile de apreciere a acestora stabilite prin doctrină și jurisprudență.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe disp. art. 205 – 208C.proc.civ.

Prin întâmpinarea formulată la data de 06.07.2020, apelanta – reclamantă B\_\_\_\_\_ B\_\_\_\_\_ a solicitat respingerea cererii de apel formulate de apelanta – pârâtă.

În motivarea întâmpinării, apelanta – reclamantă a arătat, în esență, că amploarea deosebită a prejudiciului moral suferit de aceasta nu poate fi acoperită nici măcar de cuantumul daunelor morale acordate de prima instanță.

A mai susținut apelanta – reclamantă și că media despăgubirilor pentru daunele morale acordate de instanțele judecătorești din România este superioară cuantumului despăgubirilor acordate de prima instanță.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe disp. art. 205C.proc.civ.

Examinând hotărârea apelată prin prisma criticilor formulate, în raport cu actele și lucrările dosarului și cu dispozițiile legale ce au incidență în soluționarea prezentei cauze, reține următoarele:

Cu titlu preliminar, tribunalul constată că ambele părți au criticat exclusiv soluția pronunțată de prima instanță cu privire la cererea de acordare a daunelor morale.

În aceste coordonate, prin raportare la art. 477C.proc.civ., având în vedere limitele efectului devolutiv al apelului determinate de ceea ce s-a apelat, tribunalul urmează să verifice exclusiv legalitatea și temeinicia soluției pronunțate de prima instanță cu privire la capătul de cerere având ca obiect acordarea daunelor morale.

Astfel, tribunalul constată că răspunderea numitului M\_\_\_\_\_ G\_\_\_\_\_ cu privire la producerea accidentului rutier din data de 30.07.2016 care a condus la vătămarea apelantei – reclamante nu este contestată în cauză.



Ca urmare a accidentului rutier produs, tribunalul reține că **apelanta – reclamantă a necesitat circa 180 de zile de îngrijiri medicale**, așa cum rezultă din raportul de expertiză medico – legală efectuat în cauză.

De asemenea, din același raport de expertiză tribunalul reține că **leziunile traumatiche suferite i-au pus apelantei - reclamante viața în primejdie, chiar dacă aceasta nu a rămas cu infirmități posttraumatice ori cu prejudiciu estetic grav și permanent** și că între leziunile traumatiche suferite de apelanta – reclamantă și accidentul rutier din data de 30.07.2016 există legătură de cauzalitate.

Totodată, ca urmare a producerii accidentului rutier, tribunalul constată că apelanta - reclamantă a necesitat **mai multe internări** în vederea recuperării stării de sănătate.

Astfel, apelanta – reclamantă a fost internată în perioada 30.07.2016 – 02.08.2016 la Spitalul Județean Ploiești; în perioadele 02.08.2016 – 19.08.2016, 25.10.2016 – 11.11.2016 și 06.12.\_\_\_\_\_16 la Spitalul Clinic Județean de Urgență B\_\_\_\_; în perioada 04.10.2016 – 13.10.2016 la Spitalul M\_\_\_\_\_ M\_\_\_\_ B\_\_ și în perioadele 19.06.2018 – 03.07.2018, 24.10.2019 – 06.11.20\_\_\_\_ la Institutul N\_\_\_\_\_ de Gerontologie și Geriatrie A\_\_ Aslan București.

Tribunalul reține și că apelanta a efectuat proceduri de recuperare medicală la One to One Nursing S.R.L. București în perioada 22.08.2016 – 17.10.2016.

În aceste condiții, tribunalul apreciază că apelanta – reclamantă a fost grav afectată, în ceea ce privește condițiile de viață, ca urmare a producerii accidentului rutier, aceasta având nevoie de o perioadă îndelungată pentru recuperarea fizică.

Această concluzie este confirmată și de declarația martorei M\_\_\_\_\_ E\_\_\_\_ care, fiind audiată de prima instanță, a declarat că procesul de recuperare al apelantei – reclamante a fost deosebit de anevoios, deoarece aceasta are probleme de sănătate și în prezent, descurgându-se greu cu rezolvarea problemelor casnice și având nevoie de asistență.

Tribunalul, la evaluarea daunelor morale, **reține, din fotografiile depuse la dosar, că apelanta – reclamantă era o persoană deosebit de activă, aceasta efectuând dese excursii în străinătate și că în urma accidentului produs, apelanta - reclamantă nu mai are starea fizică necesară pentru a merge în astfel de excursii**, așa cum rezultă din declarația dată de martora P\_\_\_\_\_ T\_\_\_\_\_.

În aceste condiții, tribunalul consideră că, în urma incidentului rutier produs, apelanta – reclamantă a suferit o traumă fizică și psihică majoră ca urmare a leziunilor traumatiche suferite și o restrângere semnificativă a condițiilor în care aceasta își desfășura viața.

Prin urmare, reținând că potrivit art. 1531 alin. (3) Cod civil: „creditorul are dreptul și la repararea prejudiciului nepatrimonial”, tribunalul consideră că, pentru compensarea traumelor fizice și psihice suferite de apelanta – reclamantă, **se impune acordarea unor daune morale în cuantum de 100.000 de euro**, care urmează a fi suportate de apelanta – pârâtă, în calitate de asigurător a persoanei responsabile de producerea accidentului rutier, așa cum rezultă din art. 2223 alin. (1) Cod civil care prevede că: „în cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul se obligă să plătească o despăgubire pentru prejudiciul de care asiguratul răspunde potrivit legii față de terțele persoane prejudiciate și pentru cheltuielile efectuate de asigurat în procesul civil”.

În aceste coordonate, **tribunalul subliniază că doar acordarea unor daune morale în cuantum de 100.000 de euro este proporțională prejudiciului moral suferit de apelanta – reclamantă**, astfel cum a fost acesta descris anterior de instanța de control judiciar.

Tribunalul reține și că, în lipsa unor criterii exprese de stabilire a sumelor de bani care pot fi acordate cu titlu de daune morale, nu se poate considera că acordarea unei anumite sume de bani de către instanță nu ar fi conformă cu jurisprudența instanțelor naționale, așa cum prevede art. 50 din Norma ASF nr. 23/2014.

Mai exact, evaluarea daunelor morale nu se poate realiza decât, în concret, prin raportare la elementele specifice ale fiecărei cauze cu privire la care instanța este investită.

Așadar, pentru considerentele expuse, tribunalul va admite apelul formulat de apelanta - reclamantă, **va schimba, în parte, sentința apelată, iar în rejudecare va obliga intimata Societatea A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ – A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ la plata sumei de \_\_\_\_\_ de euro cu titlu de daune morale, celelalte dispoziții ale sentinței apelate urmând a fi menținute.**

De asemenea, ca urmare a admiterii apelului formulat de apelanta – reclamantă, apelul formulat de apelanta – pârâtă va fi respins ca nefondat, apelanta – pârâtă urmând a fi obligată, în calitate de parte care a pierdut procesul, în temeiul art. 453C.proc.civ., la plata sumei de 4760 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, respectiv contravaloarea onorariului avocațial, pentru etapa procesuală a apelului.

**PENTRU ACEST MOTIV ÎN NUMELE LEGII  
DECID**

Respinge apelul formulat de Societatea Asigurare Românească – A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ S.A., împotriva sentinței civile nr. \_\_\_\_\_/02.12.2019 pronunțate de Judecătoria Sectorului 2 București, cu sediul în București \_\_\_\_\_, 31-33, sectorul 2, având CUI \_\_\_\_\_ înregistrată la registrul comerțului sub nr. J\_\_\_\_\_, ca nefondat.

Admite apelul formulat de E\_\_\_\_\_ V\_\_\_\_\_ împotriva sentinței civile nr. \_\_\_\_\_/02.12.2019 pronunțate de Judecătoria Sectorului 2 București, având CNP \_\_\_\_\_ cu domiciliul în B\_\_\_\_\_ \_\_\_\_\_, 21, \_\_\_\_\_, \_\_\_\_\_ și cu domiciliul ales la Cabinet de Avocat L\_\_\_\_\_ P\_\_\_\_\_ C\_\_\_\_\_ situat în București \_\_\_\_\_, \_\_\_\_\_.

**Schimbă în parte sentința apelată, iar în rejudecare obligă intimata Societatea Asigurare Românească – A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ S.A. să plătească apelantei E\_\_\_\_\_ V\_\_\_\_\_ suma de 100.000 EURO cu titlu de daune morale.**

Obligă intimata Societatea Asigurare Românească – A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ A\_\_\_\_\_ S.A. să plătească apelantei E\_\_\_\_\_ V\_\_\_\_\_ suma de 4760 lei cu titlu de cheltuieli de judecată – onorariu avocat.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 29 octombrie 2020, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

T\_\_\_\_ C\_\_\_\_ T\_\_\_\_-S\_\_\_\_

Judecător,

R\_\_ M\_\_ N\_\_\_\_

Grefier,

V\_\_\_\_ L\_\_ E\_\_\_\_

Red. R.M.N./05.01.2021

Dact. A.M./4 ex/12.11.2020

Judecătoria Sectorului 2 București Dosar nr. \_\_\_\_\_

Judecător fond S\_\_\_\_ I\_\_\_\_ A\_\_\_\_

